

Watermelon Slim & The Workers: Bull Goose Rooster

Keys & Chords

07/06/2013

Op de cover een close up van de kop een vervaarlijk ogende (vecht)haan. Een beeld dat perfect past bij Watermelon Slim het working class alter ego van Bill Homans.

Sinds de man uit Oklahoma in 2002 een bijna fatale hartaanval beleefde is hij zowat constant on the road met zijn Workers. Op het Northern Blues label werden ondertussen een handvol voortreffelijke langspelers gevuld met akoestische en elektrische countryblues uitgebracht. zoals 'The Wheel Man' en 'No Paid Holidays'. Na twee soloplaten 'Escape from The Chicken Coop' en 'Ringers' en 'Okie Sippi Blues', een samenwerkingsverband met Super Chikan, werd Slim voor het eerst nog eens met de originele Workers naar de studio gesignaleerd.

De rauwe zang, harmonica en snerpende slides van de Watermelon en Wheel man worden geflankeerd door de gitaren van Ronnie 'Mack' McMullen en de bijwijlen potige ritmestructuren van Chris Belcher en Michael Newberry. In 'Trucking Class' duikt oude kompaan Ike Lamb even op, 'Blue Frightliner' draait op een identieke countryneske ritmiek.

Het gezelschap raast als vanouds over de snelwegen met songs over de lotgevallen van de vrachtwagennomaden maar Slim schuwt laat ook politieke onderwerpen niet ... euh links liggen ('The Foreign Policy Blues'). De haan geef luidruchtig het startshot in 'Bull Goose Rooster' en The Workers denderen over de highways. Dynamische interpretaties van bluesklassiekers van James Moore als 'King Bee' en 'Baby Scratch My Back' en Woody Guthries' strijdvaardige 'Vigilante Man' worden afgewisseld met hollersongs zoals het acapella-epos 'Take My Mother Home' of 'Northwest Passage'. Ook prachtig, 'Over The Horizon', een meeslepend duet met Danielle Schnebelen (Trampled Under Foot) met op de achtergrond een eenzame barrelhousepiano. Maar zoals in elk verhaal 'Words Are Coming To An End', met die beschouwing verwerkt in een fraaie countryblues doet Watermelon Slim de luisteraar na ruim een uur stijlvol uitgeleide.